

ایران در دوران معاصر

پارسی گوئی، بخشی از گنجینه‌ی کهن ایرانی پاسداشت زبان پارسی

نویسنده: شمشاد امیری خراسانی

انتشار: ۳ اردیبهشت ۱۳۹۲ | دقیقه مطالعه

چکیده مقاله

پاسداشت زبان پارسی که امروزه ۱۴۴ میلیون تن در جهان به آن سخن می‌گویند، اندیشه نوینی نیست و به سده‌ها پیشتر بازمی‌گردد. بهترین نمونه‌ی تلاش برای زدودن واژه‌های بیگانه از زبان پارسی، شاهنامه فردوسی است که شاید هم بزرگ‌ترین تلاش در این زمینه باشد. شاهنامه فردوسی سروده‌هایی با شصت هزار بند و به پارسی سره است و بندهایی که واژه‌های بیگانه در آن دیده می‌شوند را دیگران به آن افزوده‌اند. زیرا آرمان فردوسی زنده نگاه داشتن پارسی بود، پس نمی‌توانسته از واژه‌های بیگانه برای این کار سود ببرد. این ابرمرد ایرانی

پاسداشت زبان پارسی که امروزه ۱۴۴ میلیون تن در جهان به آن سخن می‌گویند، اندیشه نوینی نیست و به سده‌ها پیشتر بازمی‌گردد. بهترین نمونه‌ی تلاش برای زدودن واژه‌های بیگانه از زبان پارسی، شاهنامه فردوسی است که شاید هم بزرگ‌ترین تلاش در این زمینه باشد. شاهنامه فردوسی سروده‌هایی با شصت هزار بند و به پارسی سره است و بندهایی که واژه‌های بیگانه در آن دیده می‌شوند را دیگران به آن افزوده‌اند.

زیرا آرمان فردوسی زنده نگاه داشتن پارسی بود، پس نمی‌توانسته از واژه‌های بیگانه برای این کار سود ببرد. این ابرمرد ایرانی سی‌سال از زندگی خود را برای نوشتن و سرایش شاهنامه و در راه آرمانش گذاشت.

ارجاع به این مقاله

شمشاد امیری خراسانی، «پارسی گویی، بخشی از گنجینه‌ی کهن ایرانی پاسداشت زبان پارسی»، پارسیان دژ، ۱۳۹۲.

خواندن مقاله و پیوست‌های آن در وبسایت پارسیان دژ

نشانی ثابت این نسخه:

<http://parsiandej.ir/articles/1086/pdf/ایرا-کهن-از-گنجینه-ی-کهن-ایرا>

آخرین ویرایش مقاله: ۱۲ مرداد ۱۴۰۵